

TÚLAVÁ

S05 E01 ŠTÚDIA BEZ ŠIAT

Zamkol drevené dvere budovy kina a vložil si kľúče do vrečka nohavíc. Zišiel dolu uličkou k dvom bankomatom, kde si všimol v záhybe uličky bezvládne sa vlečúce nohy po zemi. Ružové tenisky zmizli za rohom. V tme. Kríval tým smerom, no v tme už nevidel nič. Pretrel si oči.

„Alex!“ ozvalo sa z poza jeho chrbta, ohliadol sa a zbadal zaparkovaného Smarta.

„Vážne?“

„Neobviňuj ma, nekúpil som ho. Dostal som ho. Dobre?“ vyšiel z automobilu a pozrel na Alexa, ktorý práve hľadel do tmy.

„Niečo sa mi zdalo.“

„Zas?“

„Frederik!“

„Ja viem, stále túžiš vydat' sa na cesty s tým *Perobryzom*, ale zabúdaš, na to, čo sa ti kvôli nemu stalo.“

„Bola to moja vina,“ vyhrnul si ľavú nohavicu, čím odkryl drevenú protézu, „a však chodiť viem stále, heh.“

„Mat' tvoj korienok, tak možno by som odmietol dnes po teba ísť.“

„Ha-ha!“ Alex nasadol do malého automobilu.

„Tak, čo sa ti zdalo tento krát?“ Frederik si sadol za volant a zaradil spiatocku, aby vyšiel na cestu.

„Že vidím, ako niekto unáša ženu. Videl som len nohy, ktoré zmizli v tme, čiže...“

„Sám priznávaš, že sa ti to zdalo?“

„No, ehm, v podstate. Šiel som sa pozrieť, ale nič som nevidel.“

„Dobre. Prichádzaš k rozumu, to je fajn.“

„Prečo si vlastne dnes šiel po mňa?“

„Punka chce, aby si s nami večeral.“

„Zabila by ťa, keby ťa teraz počula.“

„Skús jej to prezradiť,“ Frederik Alexovi venoval škaredý pohľad, „pripravím ťa aj o druhú nohu.“

„Si idiot.“

„Aspoň mám obe nohy.“

Alexander pokrútil hlavou pozerajúc na Frederika šoférujúceho malé autíčko dolu kopcom.

Položila hrniec s gulášovou polievkou na prestretý stôl zladený do fialových farieb. Prezrela tanieri a príbory, či sú na svojich miestach. Otočila hlavu doprava a hľadela očami stále na stôl.

„Nebud' nervózna,“ sediace dievča hľadiace do tabletu prehovorilo pokojným hlasom.

„Nie som.“
 „Otáčaš svoju šišatú gebuľu doprava, takže si.“
 „Neotáčam!“ vystrela sa a dala hlavu priamo.
 Dievča zdvihlo pohľad a hľadelo na dievčinu pred ním.
 „Ja viem, ja viem, je to trochu komplikované, vieš ako to s nimi dvoma je.“
 „Viem ako si to chcela ty, oni to netušia. Takže sú stále v pohode. Moc by som sa v tom už nevrátila.“
 „Áno, áno, chápem.“
 „Nepokaz to, máš v živote niečo, čo ja nikdy mať nebudem.“
 „Ale Pat’a! Dobre vieš, že...“
 „Zastavím ťa priamo tu. Ja nič také vlastne nechcem. Len o tom žartujem,“ prevrátila oči a znova začala čítať z tabletu.
 „Ostaň na večeru, jedla je dost’.“
 „Čudujem sa, že sa kvôli tým dvom tak snažíš.“
 „Som len rada, že toho *Spisovateľa* nemôže nájsť. Má z toho psychologickú ujmu. Vieš, ako dlho sme ho nútili, aby šiel za psychológom?“ Až keď ho v noci začali strašiť hlasy v hlave, tak poslúchol.“
 „Ty si rada za seba...“
 „Hlavne za Fredyho, odkedy je Alex späť, tak je viac... v pohode.“
 „Tak chýbal mu no. Eliška, myslíš si, že je dobrý nápad aby som tu ostávala? Vieš predsa, že si púšťam hubu na špacír, jak sa mi zachce.“
 „Risknem to, takže ostaneš?“
 „Len vďaka tomu, že sa mi nechce odchádzať, hoci...“ povzdychla.
 „Hoci?“
 „Sú to idioti.“
 „S jedným s tých idiotov bývam,“ vyzerala cez záves okna. Pred bytovkou zastavilo drobné autíčko, „už sú tu.“
 „A cirkus sa môže začať,“ Patrícia odložila tablet a vystrela sa pri stoličke.

Chalani o malú chvíľu vošli do bytu, Frederik sa pobožkal s Eliškou na pery. Patrícia napodobnila dáviace zvuky, na ktoré sa začal Alex smiať.
 „Nie je vám dopriané,“ prešiel okolo páru a podišiel k stolu, kde nastavil ruku k Patrícii, „zdravím kúzelná dáma.“
 „Podobne, ty vagabund drevený,“ podala mu ruku.
 „Ó, to ranilo moje city,“ chytil si hrud’ a predstieral bolesť, potom sa nechal od Patrície objat’, „dlho som ťa nevidel.“
 „Vďaka Bohu, vždy mi len očumuješ kozy.“
 „A ty vždy pozeráš po mojej ľavej nohe, akoby s ňou nebolo niečo v poriadku.“
 „Vinná,“ obaja sa usadili, po chvíli si Fredy sadol za vrch stola, „mám im nabrat’ z tej polievky?“

„Áno zlatko!“ zakričala Eliška z kuchyne, „a daj im aj pečivo k tomu.“

„To má pravdu, ja zbožňujem pečivo,“ Alex pozrel na Frederika, ktorý mu ukazoval prostredník.

Patrícia položila príbor na stôl, zatiaľ, čo ostatní ticho dojedali.

„Prepáčte, mala som zavolať jednej holke, mám ju o tomto čase kontrolovať,“ vytiahla mobil a chvíľu v ňom ťukala, kým si ho priložila k uchu.

„Niekto, kto si získal tvoje chladné srdce?“ Frederik pozrel na Patríciu, pokrútila hlavou.

„Ešte to, furt chodí v takých nechutných ružových teniskách.“

Alex preglgol a spomenul si na tenisky, ktoré videl neďaleko kina.

„To je divné, väčšinou mi zdvihne,“ Patrícia pozrela na telefón.

„Najskôr je len na záchode, alebo tak,“ Eliška pozbierala taniere a vzala ich do kuchyne.“

„Tá sa bez telefónu nepohne nikam,“ Patrícia hľadela znova na telefón. Alex kývol hlavou na Frederika. Ten povzdychol a prikývol.

„Zlato, niečo som chcel ukázať Alexovi, eh, v obývačke. Budeme tam,“ obaja vstali a prešli do vedľajšej miestnosti. Erik zatvoril dvere. Len mi nevrav, že topánky, ktoré si videl...“

„Boli to ružové tenisky,“ Alexander prikývol. Frederik povzdychol. Pretrel si dľaňami tvár.

„Ja viem, som blázon,“ poznamenal Alex sarkastickým tónom sadajúc si na gauč.

„Kámo, mám ťa rád, to vieš, vždy si bol môj kamoš. Od nepamäti. Od malička a keď si vtedy zmizol, bez stopy, bez správy, čo sa s tebou deje.“

„Mal som si vziať nabíjačku,“ Alex pozrel na Fredyho.

„O to nejde, keď si sa vrátil, nemal si nohu. Nechal ťa tu. Odmietol ťa. Ja som tu stále pre teba a ty by si radšej šiel s niekým, kto ťa jednoducho vysadil bez jednej nohy na stanici a zmizol? Tak ti ďakujem.“

„Prečo to musíme riešiť teraz? Ide len o rovnaké topánky.“

„Poznám ťa, dúfaš, že tam bude. Bude do toho zapletený. A veríš, že ho tam nájdeš a on ťa vezme opäť cestovať. Zabudol si na jednu vec. On o teba nestojí.“

„Ako to môžeš vedieť?“

„Pretože keby ťa poznal aspoň z polovice tak dobre ako ja, tak by vedel, že ťa nemá nechávať samého a zraneného!“

„Všetko v poriadku?“ do miestnosti vletela Eliška, ktorá hľadela na Frederika, ktorý si práve utrel ústa a usmial sa na ňu. Detto Alex.

„V úplnom,“ prehlásili jednohlasne.

„Fajn, Pati stále tá jej, čokoľvek to je, nezdvíha, takže by sa chcela ísť pozrieť k banke. Tam blízko kina,“ pozrela na Alexa, ktorý preglgol. Frederik si opätovne pretrel ústa.

„Až tak jej na nej záleží?“

„Po tom, čo písali dnes v novinách sa jej nečudujem,“ mávla hlavou na pokrčený plátok, Frederik ho zdvihol.

„Brutálne rozkúskované dievča našli v škatuli v plytkom prietoku Váhu, nikto nevie, ako sa ju tam podarilo dostať,“ pozrel na Elišku, „však to je od Banskej Štiavnice ďaleko, však to je ďakde v prdeli pri Žiline.“

„Vysvetli to jej,“ mávla hlavou do chodby na Pat’u, ktorá si brala svoj kabát.

„Pat’a, čakaj si tu autom?“ Frederik pozrel na Alexa, keď vybehol do chodby a začal si obúvať značkové tenisky s bielym prúžkom.

„Čo?“

„Nenecháme ťa ísť samú, ak náhodou. Predsa len je neskoro.“

„Zrazu ti na mne záleží,“ pokrútila hlavou, „a hej mám tu auto.“

Alex mykol na Elišku plecami a tiež sa obul a šiel s Patríciovou a Frederikom von. Frederik sa ešte zo schodiska pozrel na Elišku.

„Zlatko, odprevaďm ju, potom jeho a vezmem si taxík. Budem hneď doma, sľubujem.“

Eliška smutne prikývla. Frederik vybehol hore schodmi a objal ju, pričom jej venoval bozk na čelo.

„Neboj sa,“ pohladil ju a bežal dolu schodiskom.

Patrícia posadila za volant svojho vozidla Frederika, pretože jej ruky sa priveľmi triasli. Vytiahla si tablet a snažila sa čítať.

„Čo to furt čítaš?“ prehodil Frederik, ktorý sa snažil pozorovať cestu. Alex nazrel zo zadného sedadla.

„Ona tam má kresby nahých žien,“ Alex nadvihol obočie.

„Čože?“ Fredy nazrel.

„Dávaj pozor na cestu,“ odvrátila tablet, „potom ti to ukážem.“

„Čo to vlastne je?“ Alex vyzvedal.

„Taký komiks o ženskej kráse a o tom, aké sú ženy silné a mali by sa mať rady. No ale je to také čudné, zjavne to tvorí chlap. Nie je to úplne dobré, ale zato kreslí perfektne.“

„Jak sa volá?“

„A ja viem? Používa prezývku. CDrawer,“ ukázala spodnú stranu komiksu Alexovi.

„Ale kreslí fakt pekne,“ Alex jej vzal tablet, „ako sa volá ten komiks?“

„Štúdia bez šiat,“ vytrhla mu zariadenie z ruky a zhasla obrazovku, „radšej to nebudem čítať pred vami. Ešte by ste si tu začali robiť dobre.“

„Pred tebou? Nikdy,“ Alex napodobnil dáviace zvuky.

Vystúpili pri dvoch bankomatoch, neďaleko od kina, Alex sa pozrel smerom, kde pred tým videl tenisky. Patrícia hľadala vôkol seba a hľadala stopy. Nič nevidela.

„No nič, býva kúsok odtiaľto.“

„Však a ty,“ pozreli na ňu, mykla ramenami, a oni sa so spýtavým pohľadom museli opýtať, „to si len chcela vidieť toto miesto?“

„Tak dáko som sa chcela uistiť, že nezaspala v práci, ukázala na banku.“

„A kto ti to je?“ Alex nadvihol obočie.

„Sesternica, ale býva sama a jej rodičia chcú, aby som na ňu dávala pozor. V banke má brigádu ako asistentka. Hádám, že sa šla niekam zabaviť, ráno ju skontrolujem, odprevadíte ma?“

„Samozrejme,“ prešli s ňou kúsok po ulici nižšie, kde vošli do uličky a malej bytovky. Tam sa s Pat'ou rozlúčili.

Obaja chalani sa vrátili späť na miesto, kde ich pred tým priviedla. Prekvapene hľadeli, keď videli mladého muža, približne v ich veku, ako si fotí bankomaty a priestor dookola. Skryli sa za najbližší automobil a pozorovali ho. Podozrivá osoba si prezerala fotky v telefóne a potom si niečo do mobilu zapisovala.

„Vidíš tie nechutné žlté vlasy?“ Frederik pozrel na Alexa, okamžite sa skrčili, pretože otočil hlavu ich smerom.

„Je tu niekto?“ hlboký hlas ich prekvapil, ani nebol hlasný. Po chvíli mykol ramenami a kráčal k zámku.

Alex a Fredy si vymenili súhlasné pohľady, prešli cez ulicu k stene kostola, za ktorú práve sledovaný zašiel. Kráčali popri stene, a keď vystrčili hlavy za roh ožiaril ich záblesk a prekvapilo cvaknutie.

„Prečo ma sledujete?“ hľadel na dve tváre s prekvapeným výrazom, ktoré si pretierali oči. Pohľadom mu spočíval na Alexovi, kým nezašiel za roh.

„Prečo sa skrývame, aj tak o nás vie?“ počul spoza rohu, zatiaľ, čo si preložil ruky cez seba.

„Ja neviem?“

„Aj tak má naše fotky.“

„Podme,“ vyšli spoza rohu a hľadeli na mladého muža.

„Takže ešte raz, prečo ma sledujete?“

„No,“ Alex pozrel do zeme, „my sme vlastne nechceli.“

„A čo ste chceli?“

„Akoby som to vysvetlil, chceli sme si len poobzerať to miesto. Naša, eh, kamarátka tvrdí, že nevie nájsť jej... sesternicu a mala by v tej banke pracovať.“

„Hej, všetko mu prezrad', ty idiot. Prečo si to miesto fotíte?“ pozrel na chalana s výrazne žltými vlasmi.

„Len tak, rád si fotím chujoviny.“

„Nič nie je len tak,“ Frederik pristúpil, „a mohli by ste zmazať naše fotky?“

„Vadí vám, že ich mám? Nemali ste ma sledovať.“

„Kto ste?“

„Michal,“ pozrel hore a znova na nich, „Michal Kováč.“

„Michal, dobre, teší ma, ja som Fredy a toto je Alex,“ Michal sa pozrel na Alexa, ktorý si prezeral jeho zelené tenisky.

„Prečo zelené?“ Alex pozrel na Miša.

„Nádej? Asi. Zelená to predstavuje, nie?“

„V podstate,“ Alex obišiel Frederika, „tak prečo ste si to fotili?“

„Som tu prvý krát a hľadám ubytovanie, tak si fotím orientačné body. Bankomaty sú dobrý orientačný bod, nie?“ pozrel na oboch chalanov, ktorí si vymenili zahanbené pohľady.

„Dobre, tú fotku vašich prekvapených...“ neskutočne sa začal smiať, „ksichtov, ale musíte uznať, že je to strašne super.“

Otočil na nich telefón a ukázal im ich tváre. Frederik neváhal a stlačil ikonku koša a potvrdil odstránenie.

„Dobre chalani, díkec za pobavenie, ale teraz vážne. Viete mi poradiť s tým ubytkom?“

„No,“ Alexander sa pozrel na Frederika, „ja by som ťa mohol nechať do rána u seba. Lebo teraz len ťažko niečo zoženieš. Ak mi sľúbiš, že ma nepodrežeš, alebo tak dačo.“

„Svoj obľúbený nôž som si nevzal, takže sa takej situácie báť nemusíš,“ založil ruky v boj a hľadel na Frederika, ktorý nesúhlasne krútil hlavou.

„To nie je dobrý nápad,“ pozrel na Michala, „necháp ma zle, ale naposledy, keď si sa spolčil s niekým neznámym tak si zmizol na vyše dva mesiace. A vrátil sa bez nohy. Takže nie som veľmi ža.“

„Ale prosím ťa, budem len u seba v byte. Do rána. Čo sa môže stať?“ Alex pozrel na Frederika a otočil sa Michalovi chrbtom.

„Odreže ti druhú nohu?“

„Prosím ťa, však je to len turista,“ otočil sa na Michala, „si len turista, nie?“

„Pokiaľ viem,“ prikývol.

„Len jednu noc. Aj tak ráno idem do práce, takže ho musím nechať na ulici,“ šepol Frederikovi, ktorý zvesil ramená a vytiahol telefón, aby zavolať taxík. Môžeš prespať u mňa, ale ráno idem do práce, takže tak.“

„To by bolo skvelé, čo som dlžný?“

„Nič, to je len dobrá vôľa. Pomáhajme si, nie?“

„Že to hovoríš ty,“ Frederik k nemu podišiel a poklepal mu špičkou topánky po ľavej nohe. Alexander prevrátil oči.

Alex zamkol dvere podkrovného bytu, Michal sa vyzul a prezeral si malý byt.

„Nie je to veľa, ale je to domov,“ pozrel na konferenčný stolík pri pohovke, „bude ti vadit', ak tam tie haraburdy ostanú?“

„Malo by?“ prezrel si predmety na stole, „to je gramofón?“ Michal si sadol na pohovku a prezeral si súčiastky po stole.

„No, kedysi hral, snažím sa ho dať dokopy. Vo voľnom čase.“

„Takže si kutil?“ pozrel na Alexandra, ktorý vošiel do kuchyne.

„Také niečo. Pivo?“

„S tým nechcem obťažovať, už tak si pripadáš, že som dost' na prít'az.“

„Ale prosím ťa, jedno pivo hore dole,“ položil na stôl plechovku, „pokoju si daj.“

„Tak díky,“ pozrel na nástenku s pripnutou mapou, „čo je hento? A kto je to?“ hľadel na fotografiu hnedovlasého chalana v bordovom saku.

„Ale nikto,“ pozrel na nástenku. Michal pozrel na Alexandra a potom na nástenku. Nič nehovoril. Čakal.

„Volajú ho Spisovateľ, on je príčina mojej chýbajúcej nohy,“ vyhrnul si nohavicu, „ale viac to bola moja vina, ako jeho. Nemám mu to za zlé. Akurát ma vrátil a nechcel ma so sebou už nikam brat'. To ma trochu serie.“

„Spisovateľ? Musí mať meno, nie?“

„Neverím, že som ho nazval Spisovateľ. Perohryz to je. Perohryz,“ usmial sa na fotografiu, „nechce, aby niekto poznal jeho meno.“

„Takže ho nevieš?“

„Viem, len...“ Alex si odpil z piva, „je to jeden veľmi zložitý príbeh, nerád o ňom hovorím a rešpektujem, že nechce, aby ľudia poznali jeho meno. Ako si sa sem dostal ty? Takto v noci? Spojenia sem takto neskoro veľmi často nechodia.“

„Meškal vlak, takže iba kvôli tomu.“

„To vás čakal v Hronskej Dúbrave?“

„Uhm, musel, lebo nás šlo veľa,“ Michal pozrel na Alexandra, ktorý nadvihol obočie.

„Pri mojom šťastí by som musel volať taxík. To by bola suma.“

„Takže spím tu?“

„Nemáš kde inde, donesiem ti prikrývku.“

„Jo, díky.“

Michal ráno stál pri nástenke a prezeral si niekoľko rukou napísaných stránok. Lúštil v nich písmenka ťahajúc prst popod riadok. Alexander vyšiel zo svojej spálne a prikrčený pristúpil k Michalovi.

„Čo si tam našiel?“

„Znie to zaujímavé. To písal ten Perohryz?“

„Jo. Prečo ti príde zaujímavý?“

„Čo ti ja viem? Asi je dosť úchylné písať o unášaní žien človekom, ktorý ich potom kreslí, nie?“

„Čo ja viem, píše veľa čudných vecí, už mi to ani nepríde divné.“

„Ale nerozumiem tomu názvu, prečo práve *Ružové tenisky*? Čo s tým majú ružové tenisky? Žiadna z tých obetí také tenisky nemá.“

„Čo?“ Alexander sa pozrel na zdrap papiera, na vrchu skutočne stál názov *Ružové tenisky*. Strhol stránku z nástenky.

„Prepáč Michal, musím ísť do práce, takže ťa musím vyhodit' na ulicu.“

„Môžem sa odvdáčiť večer? Pozvem ťa na pivo?“

„Daj mi číslo a brknem ti, keď skončím.“

„Výborne,“ Michal Alexovi podal kúsok papierika s telefónnym číslom.

„Tak večer.“

„Jo, večer.“

„Uži si Štiavnicu,“ Alex pozeral na Michala ako schádza prvý dolu schodiskom.

Alexander sediac v kine na prízemí za stolom v kabínke si čítal stránku s príbehom. Nebol kompletný. Potiahol si vlasy na ľavej strane hlavy, jeho kolega naňho pozrel a nadvihol obočie.

„Deje sa niečo?“

„Nie, nič, vôbec nič. Nie je tu dnes až priveľmi pokojne?“

„Je skoro,“ kolega presunul pár papierov tak, aby boli rovno.

„Vlastne hej. Čím dnes začíname?“

„Dákou blbost'ou. Netuším ako sa to volá. Pochybujem, že na to vôbec niekto príde. Nie je tam jediné rezervované sedadlo,“ nahliadol do systému. Zazvonil mu mobil, bez váhania ho zdvihol a chvíľu do telefónu rozprával.

„Kámo musím si ísť niečo prevziať, ok?“

„V pohode Nino,“ Alex ani len nezdvihol pohľad. Nino vyšiel z budovy, kde zastavil automobil doručovateľskej služby. O chvíľu bol dnu aj s balíkom.

„Opäť si objednával niečo online?“

„Tak tak.“

„Zase knihy o cvičení? Ako minule? Ruky ti už narástli dost?“

„Ale kde, našiel som perfektný grafický tablet aj s obrazovkou. Odporúčali ho, že sa na ňom perfektne kreslí.“

„Kreslí?“

„Áno, áno,“ rozbaliť škatuľu a hľadel na zariadenie.

„Tak ukáž, čo kreslíš.“

„Prkotiny. Samé somariny,“ zapol telefón a ukázal mu krajinu so zapadajúcim slnkom.

„Netušil som, že vieš tak dobre kresliť.“

„Nikdy som ti nevravel, že viem kresliť.“

„Tiež pravda, vždy sa chvastáš cvičením,“ Alex položil stránku na pult.

„Tak vidíš.“

Dvere sa rozrazili a do haly vošiel Frederik.

„Trepem sa sem s celou skupinou turistov...“

„Stopnem ťa. Si turistický sprievodca, prečo si Mišovi nedal tip na dáky hotel?“

„Tak to teda prí! Ty si bol celý hří, aby u teba prespal.“

„Dobre, dobre, stačí. Pozri, čo si všimol,“ podal mu stránku. Fredy ju začal čítať. Nino pretočil očami a odišiel dozadu.

Frederik si prečítal stránku a hľadel na názov.

„Počúvaj ma, Alexander, ak ma ešte raz stiahneš kvôli tomu tvojmu Perohryzovi, prisahám, že ti prelámam všetky kosti v tele, pričom ich budem menovať.“

„Akoby si vedel, ako sa volajú.“

„Dobre fajn, neviem ich, ale to neznamená, že ti ich nezlámem. Takže prestaň strašne dúfať, že ho ešte niekedy uvidíš. Vráť sa do reálneho života. Navštív psychológa. Vyhod' tu vysratú nástenku a nájdi si niekoho, lebo inak premrháš svoj život. Rozumieš? Toto si beriem.“

„Ale...“ Alexander pozrel na stránku, ktorú Fredy poskladal a vložil do náprsného vrečka bielej košele.

„Žiadne ale, jednoducho ži. Zabudni na tenisky. Nechcem už o tom počuť!“ odišiel pričom tresol dverami.

Nino sa vrátil a pozrel na Alexa, ktorý zvesil hlavu na pult.

„Deje sa niečo?“

„Ale nič. To sú moje sračky.“

Frederik vošiel do bytu, zahľadel sa von oknom a povzdychol. Eliška vyšla z kuchyne, pričom utierala tanier.

„Ako si sa mal?“ pozrela na svojho partnera, ktorý si sadol za jedálenský stôl a vyložil naň poskladaný papier.

„Pozri, čo mi dnes ukázal.“

„Čo to je?“

„Príbeh jeho retardovaného kamoša,“ Frederik si chytil vlasy.

„Fredy,“ chytila ho za ramená, „no tak, vieš, že sa po neho nevráti. Už je to dávno za nami.“

„Práveže nie, pamätáš si, ako včera povedala Pat'a, že tá jej sesternica má nechutné ružové tenisky?“

„No áno. Čo mi tým chceš povedať?“

„Včera, keď som ho šiel vziať, tak tvrdil, že sa mu zdalo, ako videl tenisky, ktoré zmizli v tme. Ale ako to Pat'a povedala, akoby dostal druhý dych. A teraz táto stránka. S názvom *Ružové tenisky* a príbehom o miznúcich ženách.“

„Frederik“

„Zlatko, čo ak sa vráti?“

„Nevráti sa, prečo by to robil?“

„Aby nám skomplikoval život,“ začal si ťahať vlasy na hlave.

„Fredy, no tak,“ sadla si k nemu za stôl a chytila mu ruku a začala mu hladiť rameno, „nedovolíme, aby Alex odišiel. Neopustí nás.“

„Si si tým veľmi istá. Bojím sa o neho. Vieš, aký je.“

„Ja viem, že ťa má rád a váži si ťa. Rešpektuje ťa.“

„Dnes som na neho naziapal u neho v práci. Nemyslím si, že mi to odpustí.“

„Ale prosím ťa, vieš aký je Alex. Dôverčivé trdlo.“

„To je pravda,“ zasmial sa, „ale zas bojím sa o neho, chápeš, že?“

„Ja to rozumiem, ale viem, či...“ zapípal jej smartfón. Prezrela si displej. Zatvorila oči a zhlboka sa nadýchla.

„Čo sa deje?“

„Máme dost' vážny problém,“ položila pred neho mobil s otvorenou správou od Patrície. Jej sesternica je skutočne nezvestná a naposledy ju videli včera večer v práci. Dnes neprišla. Frederik si podložil čelo dlaňou.

„Mali by sme sa s ním porozprávať, bude to lepšie.“

Frederik prikývol.

Frederik vošiel do kina, kde sa Nino práve balil. Pozrel na Frederika a spýtavo pozrel na otváracie hodiny kina.

„Kde je Alex?“

„S niekým telefonoval, že ide na pivo. Popravde myslel som, že s tebou,“ mykol ramenami.

„Netušíš kam?“

„Vôbec nie,“ pokrútil hlavou a vzal si batoh a škatuľu, „idem to tu zamknúť, sorry, že som ti nepomohol, ale fakt neviem, kam šiel.“

„Nevadí, maj sa.“

„Čau.“

Frederik vyšiel na ulicu a vytiahol telefón, pozeral na posledné volané čísla. Najprv zavolał Eliške, ktorá mu potvrdila, že sa stretla s Patríciovou a pijú víno. Hneď nato volal s Alexandrom, aby zistil, kde sa práve nachádza.

Dorazil do podniku, kde Alex sedel spoločne s Michalom, ktorý pozrel na Frederika.

„Zdar, môžem ťa pozvať na pivo?“

„Je to pivo. To sa neodmieta,“ Frederik si prisadol a Michal sa vybral k baru objednať pivo. Frederik podal poskladaný papier Alexovi.

„Pozri, ja viem, že som na teba vybuchol, ale cháp ma...“

„Ja tomu rozumiem, nechceš aby som prišiel k ďalšiemu trvalému úrazu.“

„Ďakujem.“

„Za?“

„Chápanie.“

„Samozrejmosť, však kamaráta ako teba nikde nezoženiem,“ pozoroval Michala, ktorý čakal, kým načapujú pivo a niečo hovoril obsluhu.

„Ale musím ti niečo povedať. Tá Patina sesternica sa nenašla. Je dost' možné, že sa tu niečo deje.“

„Nepáči sa mi, čo chceš povedať.“

„Prosím, drž sa od toho ďalej. Nechcem aby sa ti niečo stalo.“

„Fredy, pozri, chápem, že sa o mňa bojíš, ale...“

„Ty sa do toho vrhneš, že?“

Alexander mykol ramenami.

„Premýšľal som, chcel by som ho stretnúť? Chcem sa zaplietť do vrážd?“

„Nie?“

„Nie. Ale chcem od neho pár odpovedí.“

„Chápem.“

„Nie, poznám sa a nebudem vedieť odolať.“

„Čomu odolať?“ Michal si sadol a položil pred Frederika pivo a doprostred stola lupienky.

„Tým lupienkom,“ Alex sa po nich okamžite natiahol a začal ich chrúmať.

„Tak Michal, povedz nám odkiaľ vlastne si?“

„No, narodil som sa v Brne a viac menej som prežil svoj život v Prievidzi. A tento rok cestujem. Chodím na miesta, ktoré mi odporúčajú ľudia.“

„A kde si bol?“

„Napríklad Lignano v Taliansku, niekoľko kilometrová pláž. Piesočnatá. Alebo Postojná jama v Slovinsku, perfektné miesta. A tiež sa mi páčilo Humenné, také pomerne pokojné mestečko, ale je tam všetko, čo treba.“

„Takže ty si vlastne taký svetobežník?“ Frederik pozrel na telefón v Michalových rukách.

„V podstate.“

„To je nový telefón?“ Alex stále hľadel na kovový kryt telefónu.

„Prosím?“ Michal pozrel na Alexa.

„Tvoj telefón, kedy si ho kupoval?“

„Áno nový, pár dni dozadu. V Žiline. Prečo, je niečo v neporiadku?“

„Nie, to ja len tak,“ zavrtil hlavou, „zo zvedavosti. Všetok vieš. Kutil.“

„Dobre Alex, to bolo pomerne zbytočné. Mišo, dokedy plánuješ byť v Štiavnicí?“ Frederik hľadel na Michala.

„Týždeň, dva?“

Alex s Fredym si vymenili spýtavé pohľady.

„Povedal som niečo?“

„Nie, my len, že,“ Frederik vzal pohár a odpil si, „či ti môžeme robiť sprievod.“

Alex vyvalil oči na svojho kamaráta.

„Ale tuto kolega sa netvári nadšený,“ kývol hlavou.

Frederik zvesil hlavu a pozeral si na topánky.

„Chalani, deje sa niečo?“

„Nie, nedeje sa vôbec nič. Fakt,“ Alex sa usmial.

„Klamete, o čo ide? Mal by som o niečom vedieť?“

„Včera zmizlo jedno dievča. Preto sme boli pri tej banke. Nikto ju od včera večer nevidel. Nevieme, či je práve najlepší čas zostať tu tak dlho,“ vyhrkol Alex.

„Jedno dievča?“ Michal hľadel na Frederika.

„No. O ktorom my vieme.“

„Nemohlo len utiecť?“ otvoril telefón a galériu, „ale to by som bol veľmi pozitívny,“ podal im mobil. Chalani pozreli na Michala a potom na displej a zistili, že za včerajší deň si Michal všimol päť rôznych plagátov, ktoré hovorili o nezvestných dievčatách a ženách.

„Toto sa trochu vymyká z kontroly,“ Frederik si pretrel čelo a Alex si začal ťahať vlasy.

„Trochu ste zbledli,“ preglgol, „asi by som mal vypadnúť, že?“

„No, ani jeden z nás nie je žena,“ Alex pozrel na Frederika, ktorý vstal a šiel k dverám, „kámo čakaj.“

„Čo sa deje?“ Michal zmätene vstal.

„Ide za svojou milou, nenechá ju bez dozoru, ak je to pravda,“ Alex zastal a spozornel pri aktuálnych správach, na ktoré sa otočil aj Frederik.

„Dnes v dopoludňajších hodinách sa v Poprade našla plastová škatuľa s odrezanými ženskými nohami. Odrezaná od členkov.“

„Nechutné,“ Michal sebou otriasol a kráčal za chalanmi, „nevadí ak sa pripojím? Zatiaľ, necítim sa veľmi bezpečne.“

„Dobre, to je celkom múdre,“ Frederik volal taxík.

Zastavili pod bytovkou, kde bývala Patrícia, Frederik bez rozmyslu pristúpil ku vchodu, z ktorého akurát vychádzala postaršia pani a chytil dvere. Alexander aj Michal za ním vošli a nasledovali ho po schodoch. Zaklopal na dvere, Eliška mu otvorila s ustarosteným pohľadom.

„Kde je Pat'á?“ vošiel dnu.

„Kto je to?“ pozrela na Michala.

„Michal,“ podal jej ruku, „včera ma Alex nechal u seba prespať.“

„Eliška,“ potriasla mu rukou a pozrela na Frederika.

„Kde je Pat'á?“ zopakoval otázku.

„Upratovali sme, šla vyniesť smeti.“

„To by sme ju museli obísť,“ pozrel z okna na kontajnery, „do frasa, volaj jej!“

„Deje sa niečo?“

„Poslednou dobou tu zmizlo minimálne päť dievčat. Päť!“ Frederik chytil Elišku, „volaj!“

Prikývla a hneď vytáčala číslo svojej kamarátky.

„Neverím, že toto sa deje,“ Frederik udrel do zárubne, „si spokojný!? Chcel si, aby sem prišiel! Aby sa tu niečo stalo! A teraz sa tu niečo deje!“

Michal od Alexa ustúpil, ten zle dostúpil na svoju protézu a trochu stratil rovnováhu. Zachytil sa.

„Fredy!“ Alex na neho nemo hľadel, zatiaľ, čo Eliška po ňom zakričala so slzami v očiach, „nedvíha mi to!“

„Sľubujem, že to bude dobré, dokážeme to.“

„Ako? Netušíš kde je?“

„Nie je na tej stránke dáka pomôcka?“ Alex pozrel na Frederika, ktorý si začal hmatat' po vreckách.

„Stránka? Čo s tým mala tá stránka?“ Michal zmätene prechádzal pohľadom po každom v miestnosti.

„Opisovalo to tam unášanie dievčat,“ Alex pristúpil k Michalovi, „nechceli sme ťa do toho zatiahnuť. Máš ju Fredy?“

„Nemá ju, nechali ste ju v tom podniku,“ spôsobil im šokovaný výraz v tvári.

Michal si všimol Patriciín tablet, ktorý bol odblokovaný a na malú chvíľu zasvietil. Automaticky po ňom prešiel prstom.

„Kto ti to dovolil?“ Eliška vstala.

„Prepáč,“ odstúpil a potom pozrel znova na tablet, „chalani?“ vytiahol svoj telefón. Otvoril fotografiu plagátu a ukázal im podobnosť tváre dievčaťa na kresbe.

„CDrawer,“ Alex si prešiel po tvári dlaňou, „musí tam byť dáky kontakt, alebo niečo. Máme ho, kreslí štúdie žien. Podľa reálnych predlôh.“

„Čo?“ Eliška na neho zmätene pozrela.

„Ten chalan, čo kreslí tieto komiksy unáša dievčatá a potom ich obnažené kreslí.“

„A to ich potom nemôže pustiť?“ Frederik pozrel von oknom v nádeji, že zbadá Pat'u.

„Ja neviem, možno ich drží doma, alebo netuším,“ Alex vybehol z dverí.

„Kam beží?“ Michal hľadel na dvere, no Alex sa okamžite vrátil. Eliške pípól mobil. Pozrela na displej, prišla jej správa na Messenger od Patricie.

POMOC!

UKÁŽ POLOHU

Správa taktiež obsahovala polohu, ukázala to chalanom.

„Šikovná,“ Fredy vzal Eliške mobil a nechal jej svoj, „ideme ju nájsť, jasné? Neboj sa, zachránime ju.“

„Idem s vami,“ Eliška sa vystrela.

„V žiadnom prípade, unáša ženy, my sme chalani. Nič sa nám nestane. Sľubujem. Ostaň tu. Zamkni sa a buď v bezpečí. Prosím.“

„Dobre,“ zavrela za nimi dvere a zamkla sa.

„Michal, máš šancu odísť,“ pozrel na Alexa, ktorý hľadel na mobil s mapkou.

„Nikam nejdem, chcem toho zmrda vidieť.“

„Fajn,“ privolaný taxík ich naložil a posunuli sa o niekoľko ulíc ďalej, na miesto, odkiaľ bola odoslaná správa. Lenže mali problém nájsť vstup do budovy. Bytovky. Skúsili ísť k zadným aj predným dverám.

„Stále nie sme bližšie k riešeniu. Čo? Prídeme tam a čo? *Ahoj, my sme taký traja idioti a chceli sme si ťa vyfotiť?*“ Alex pozrel na Frederika, ktorý pokrútil hlavou.

„Dobre vieš, že Eliška už jednu vraždu v detstve videla, nechcem aby prišla o najlepšiu kamarátku.“

„A ja nechcem, aby prišla o partnera.“

„Vyzeráte byť zohraná dvojka,“ Michal zazvonil na všetky zvončeky na bytovke. Po chvíli sa mu otvorili dvere a vošiel dnu. Chalani ho nasledovali.

„Čo myslíte, kreslí to v pivnici, alebo v byte?“

„Neviem, ale netúžim to vedieť,“ Frederik so sebou mykol.

„Pivnica znie tak typicky psychopaticky.“

„Presne, takže typujem, že je tak inteligentný a nastavil tam na zvedavých ľuďoch pascu, no v skutočnosti je v byte,“ Michal pozrel hore.

„Ako chceš nájsť ten správny byt?“ Alex nadvihol obočie.

„Dobrá otázka, akurát odpoveď neviem.“

„To si nám teda pomohol,“ Frederik mykol ramenami a čítal si menovky na schránkach.

„Jasné, dal si do menovky, že je psychopat,“ Michal si sadol na schody, „soráč, že som to nedomyslel.“

„My sme t'a do toho namočili,“ Alex ho potľapkal po pleci.

„Kámo? Ako sa to volá tvoj kolega? Nino Kuzmal?“

„Áno, Nino Kuzmal, prečo?“

„Býva tu, možno bude vedieť, kto tu kreslí.“

Alexandrovi zaznelo v hlave slovo kresliť. Na prázdno prehlto a oči mu hľadeli do prázdna.

„Alex!“ potriasol ním, „čo je?“

„Nino kreslí.“

„Čo?“ Frederik pozeral na Alexa.

„Nino kreslí.“

„Nemyslím si, že tvoj kolega z kina, by bol až taký magor. Vyzerá byť v pohode.“

„Zdanie môže klamať,“ povzdychol Alex.

„Dobre, takže vy ho poznáte,“ Michal vstal, „chod'te ho pozrieť do bytu a ja si prezriem pivnicu. Čo na to hovoríte? Váš sa nezľakne, to je dobré nie?“

„Čo ak bude dole?“ Frederik pozrel na Michala.

„Budem kričať?“ zasmial sa, „poradím si.“

„To dúfam, pretože má ruky jak ty stehná,“ Alex kývol na Michala, „ale fajn, býva na druhom, tak to riskneme, dole sme raz dva tri.“

Príkývli a Frederik s Alexandrom vyšli na druhé poschodie pred dvere s menovkou Kuzmal. Začali zvonit'.

Michal vošiel do pivníc, ktoré boli viac menej v podzemí. Všimol si jedny otvorené dvere. Svetilo sa odtiaľ. Ticho šliapal vpred, zastal tesne pri dverách. Len nahliadol dnu. Videl rozložený tablet a skicáre a na zemi zviazanú oblečenú ženu. Priložil si ukazovák na pery a potichu vošiel dnu. Žena, Patrícia, ktorú nepoznal mala zalepené ústa kobercovou striebornou páskou. Pomaly k nej kráčal. Dvere buchli, on pocítil ako ho chytila pod krkom hrubá ruka a druhá ruka mu zakryla ústa. Chodidla sa mu rázom vznášali nad zemou. Cítil ako mu enormný biceps pritláča ohryzok. Mrvil sa. Rukami chytil sval a končekmi prstom zatlačil z plnej sily. Hrubý sval sa mykol, podarilo sa mu otočiť krk tak, aby si ho uvoľnil a mohol sa nadýchnuť. Skúsil zahryznúť do prstov, no to už dopadol prudko na zem. Otrasený rýchlosťou situácie pozrel nad seba. Päť mu vrazila do nosa, ktorý praskol a on dopadol tvárou na zem. Cítil z nosa krv a urputnú bolesť. Počul, ako sa blízko neho trhala lepiaca páska. O chvíľu ju mal niekoľkokrát omotanú okolo hlavy. Hlavne v úrovni úst. O chvíľu okolo rúk a nôh. Z nosa mu tiekla krv. Zamumlal. Pozrel na chlapiska nad sebou s veľkými rukami. Ten ho znova udrel po tvári a tak Michal opäť dopadol tvárou na zem. Hneď vedľa zviazanej Patrície.

Alexander s Frederikom klopali a zvonili na dvere už pomerne dlhú chvíľu. Vymenili si spýtavé pohľady a mykli ramenami. Frederik kývol hlavou k schodisku. Jeho kamarát prikývol. Keď Frederik nazrel dolu schodiskom videl, ako známa osoba zatvára vchodové dvere. Alex zastal a nadýchol sa. Nino Kuzmal sa otočil na schodisko a prekvapene hľadel na dvojicu. Pod pazuchou držal tablet.

„Čaute?“ stál dole.

„Tu Alexander t'a chcel prísť navštíviť. Ako dobrý kolega,“ Frederik vyceril zuby, zatiaľ, čo Alex nestihol ani lapit' dych.

„A preto si prišiel s ním?“

„Je to chronický klamár. A rád mi klame o tom, kam ide,“ pozrel na kamaráta, pričom naňho žmurkol, „tak som sa chcel uistiť. A keďže viem, že už je tu a si tu aj ty, môžem ísť.“

„A prečo si ma chcel prísť pozrieť? A nedal o tom vedieť?“

„Eh...“ Alex pozeral na to ako Fredy zišiel dolu schodmi a kývol na Nina hlavou. Odišiel za vchodové dvere, pričom ich opatrne zatvoril tak, aby sa nezabuchli. Nino vyšiel hore schodmi.

„Odkiaľ vôbec vieš, kde bývam?“ prezrel si Alexa.

„Myslím, že si mi to raz hovoril. Rozmýšľal som, či neskočíme dnes na pivo.“

„Fakt si sa mal spýtať v práci. Mohol som mať dnes iné plány.“

„Plány? Aké plány?“

„Žiadne,“ odomkol dvere svojho bytu a vošiel dnu, „tak poď a povedz mi. Kam si chcel ísť?“

„Rozhodne nie sem, ale furt ma kontroluje. Akoby som bol jeho diet'a.“

„Kvôli tomu incidentu s nohou?“

„Veru,“ Alexander si prehliadol svoju protézu a vošiel dnu, „kvôli môjmu incidentu s nohou.“

„Nikdy si mi nepovedal, čo sa ti s ňou vlastne stalo. A ako si to dopustil? Miloval si futbal.“

„Stále milujem, ale kúsok je to problém s tou protézou. Cítiť, že to nie moja noha.“

„A čo sa ti to teda stalo?“ ukázal mu gauč, kde mu rukou pokynul, aby sa posadil, „ponúknem t'a pivom? Čajom? Kávou?“

„Nemusíš sa trápiť. A no, je to príbeh na dlho, čo ti budem hovoriť.“

„Pravdu?“

„Heh.“

„Čo je?“ Nino pozrel z okna na ulicu a prižmúril oči. Hľadal Frederikovu postavu aspoň na jednej strane ulice. Položil tablet na stôl. Alexander si v rýchllosti prezrel byt a odbalené zariadenie.

„Ospravedlň ma, zabudol som si vybrať poštu, nebudete ti vadit', ak t'a tu chvíľu nechám?“

„Však ja môžem ísť het.“

„Nemusíš, rád si pokecám, len mal mi prísť dôležitý dopis, tak,“ Nino prešiel k dverám a Alex prikývol stále hľadiac na novučičké zariadenie. Nino odišiel z bytu.

Frederik počkal kým cez sklo videl ako chalani zmizli z chodby a čakal ešte chvíľočku. Otvoril vchodové dvere a vošiel do suterénu. K privretým dverám, kde ostal šokovane stáť. Michal s krvavou tvárou ležal vedľa Patrície, ktorej po tvári stekali slzy. Dvere narazili do škatule od tabletu a kúsok sa vrátili. Frederik si prezrel škatuľu a chytro si pretrel tvár. Natiahol ruky pred seba a popraskal si prsty. Pristúpil k Patrícii a pozrel na to ako je zviazaná. Začal ju rozväzovať. Ta začala nahlas mumlať cez pásku.

„Vydrž,“ chytil pásku, „asi to zabolí,“ trhol.

„Doriti!“ zvraskla a podarilo sa jej uvoľniť si ruky.

„Nemáš začo,“ pozrel na Michala, ktorý pokojne ležal na zemi a hľadel na to ako Patrícia vstala. Z rukáva jej vypadol telefón s prasknutým displejom.

„Ja toho hajzla zabijem!“ prešla k dverám.

„Najprv sa odtiaľto musíme dostať,“ Frederik ju chytil, „Eliška sa o teba bojí, najprv ťa dostaneme do bezpečia, dobre.“

„Dovtedy sa zdúchne! Pozri na stenu, boh vie, čo s ňou urobil.“

Frederik sa zvrchol a hľadel na stenu na kresby nahých žien nad ktorými dominovali zavesené z lampy ružové tenisky poznačené pramienkom krvi.

„Dobre, ale sme v nebezpečí, jasné! Poď dostaneme ho z toho,“ sklonil sa nad Michala, „ty si dopadol,“ strhol mu pásku aspoň z úst. Chvíľu to trvalo, pretože ju mal obmotanú okolo hlavy štyrikrát. Michal sa zasmial a pokrútil hlavou.

„Mal som tak krásny nos, au,“ odplul na zem krv.

„Nemal, budeš vyzerat' drsnejšie,“ Patrícia podala Frederikovi pravítko, ktorým poškodil pásku na Michalových rukách a nohách, čím ho uvoľnil.

„Dobre, dostaneme sa vonku. Nie ďaleko. A zoženieme pomoc. Alex je s ním hore. Takže ho zdrží,“ chytil kľučku a otvoril dvere. Nino stál pred ním. Vkročil do pivnice, ktorú za sebou zavrel.

„Máš to zrátané!“ Patrícia zakričala a vzala do ruky ceruzku a zaútočila Ninovi na tvár, ten ju vykryl a hodil do strany smerom k Michalovi. Chytil ju, ale narazil do steny.

„V poriadku?“

„Až ho dostanem!“ pozrela na Nina, ktorý sa práve ohnal pravým hákom po Frederikovi. Ten ho ľavou rukou vykryl, pravou zdrapil za hlavu. Trhol ňou k zemi a kolenom ho kopol do čela. Nino ho ľavou rukou odsotil, no Frederik vôbec nestratil balans. Nino sa vystrel a popraskal si kosti na krku.

„Idete akurát vhod, chcel som začať kresliť štúdie chalanov,“ skočil k Fredymu, ktorého zdrapil za plecia. Ten švihol hlavou dopredu a pravou rukou zospodu udrel do brucha protivníka. Otriasol si hlavou a zdvihol zrak hore na krútiacu hlavou. Pocítil ako ho ľavou rukou chytil za hlavu a hodil ho do strany cez stôl. Drevené nohy praskli a on dopadol na zem aj s kresliacimi potrebami. Frederik sa zaprel na ruky a hľadel ako Michal zastavil Patríciiu, aby sa priblížila k nepriateľovi. Za to, on sa dostal veľmi blízko a tak ho Nino vzal pod krk a oprel o stenu. Začal mu udierať z plnej sily do brucha a rebier.

„Nie!“ Patrícia mu presne mierenou ranou udrela do nosa. Pustil Michala na zem. Žltovlasý chalan si okamžite chytil rebrá a Patrícia ustupovala od Nina, ktorý k nej pomaly kráčal, zatiaľ čo si utieral krv spod nosa.

„Snáď si si nemyslela, že ma porazíš, ty jedna fl'andra!“ zdrapil ju za boky a zdvihol do vzduchu. Začala zbesilo kopat' a udierat' ho rukami. Udrel ňou do steny a už sa chystal ju hodit' o zem, keď ho Frederik zdrapil a potiahol dozadu. Všetci traja dopadli na zem. Nino zo seba striasol Patríciu a udrel tesne vedľa Frederikovej tváre, ten ho nohami oblapil okolo krku a držal ho pri zemi. Patrícia skočila k Michalovi, ktorý ledva stál na štyroch.

„Dostanem t'a odtiaľto,“ šepala mu do ucha. Ozvala sa tupá rana. Jedna z drevených nôh ju práve zasiahla do hlavy, čím ju omráčila a tak padla vedľa Michala.

Frederik aj Nino opäť stáli na nohách, no Ninovi sa podarilo Frederika zhodiť na chrbát a ten ho opäť oblapil nohami a tlačil ho k zemi, zatiaľ, čo mu chcel udierat' do tváre, no nedarilo sa mu to. Nino prudko vstal a zdvihol so sebou aj Frederika, zamával vo vzduchu rukami. Pozrel na Michala aj Patríciu.

„Bežte!“ zakrútil hlavou a pocítil, ako prudko letí k zemi. Ruky mu padli vedľa tela. Zalapal po dychu a pocítil, ako mu Nino kolenom pritlačil hrudník k zemi. Druhým ruku a rukou druhú ruku.

„Fakt si ma nasral,“ vytiahol z náprsného vrečka skladací nôž. Stlačením gombíka ukázal čepeľ, „urobím ti úsmev na hrudi,“ chrbtom dlane si utrel pery. Zdvihol ruku s nožom do vzduchu. V tom momente ho do hlavy z pravej strany udrel drevený predmet s topánkou na konci. Zvalil sa do strany a predmet ho do hlavy udrel ešte raz.

„Rád t'a vidím,“ Frederik pozrel na Alexa, ktorý sa snažil udržať balans na jednej nohe.

„Myslel si, že ma udrží zámok,“ pozrel na Nina ležiaceho na zemi, „moja protéza ti zachránila život.“ Nasadil si ju na príslušné miesto, zatiaľ, čo Frederik vstával.

„Ďakujem ti,“ pozrel na Michala s Patríciou, kľakol si k Patrícii a potriasol ňou. Otvorila oči. Nechal ju na zemi a pomohol Michalovi vstať.

„Ty budeš dnes pekne polámaný. Vitaj v Štiavnici,“ chytil ho za rameno, „nebolo by ti lepšie niekde inde?“

„Kde inde by som mal taký adrenalín?“ zasmial sa, ale hneď prestal a chytil si od bolesti hrudník, „ale asi budem potrebovať kúsok času na zotavenie sa.“

„To si myslím.... Alex?“

„Prišla polícia,“ Alex mával z dverí na schodisko na uniformovaných ľuď. Policajti prišli do miestnosti. A tak Patrícia a Frederik vysvetlili všetko, čo vedeli.

Eliška dlho objímala Patríciu s plačom a nechcela ju pustiť. Frederik si z chladničky mlieko vytiahol pivo a podal jedno aj Alexandrovi, ktorý sedel a hľadel do prázdna. Frederik sa posadil oproti nemu a položil si bradu na dlaň.

„Takéto to bolo?“

„Hmn?“ Alex spozornel.

„Takéto máš zážitky s, ah...“ povzdychol.

„S Perohryzom. Podobné. Veľmi podobné. S ním je to v jednom kole.“

„A to ti chýba? Prichádzať o niekoho?“

„Nie, to nie. Tá časť, kde to dobre dopadne. Keď spraviš zmenu, keď zabrániš ďalším,“ mykol ramenami, „problémom.“

„Dnes ma skoro tvoj kolega podrezal, sľúb mi, že už sa o *Perobryzovi* nikdy bavíš nebudeme. Zbavíš sa všetkých vecí, čo s ním súvisia a zabudneš na neho. Kvôli mne.“

Alexander prikývol a pozrel na Frederika.

„Sľubujem. Pretože si neviem predstaviť, čo by som robil, keby si umrel.“

„Spýtaj sa Pati, ona už svoju sesternicu neuvidí.“

„Ako to znáša?“

„Akoby si niesol, keby ma našli naporciovaného v desiatich škatuliach? A plánovali moje pozostatky rozoslať rôzne po republike.“

Alexander pozrel do zeme.

„Ako Michal?“ Frederik odpil z piva.

„Našťastie sa mu zlomilo len jedno rebro a nos mal len narazený,“ pozrel na Frederika, „ale vrazil, že počul prasknutie. Buď sa hojí priveľmi rýchlo alebo má tuhý korienok.“

„Tak nie sme jediní dvaja, čo prítahujú problémy. To sme vždy vedeli.“

Alexander sa zasmial.

„Ale sľúbil som mu, že ho pozývame na obed hneď, ako ho pustia.“

„To znie fajn, môžeme poobedovať v pokoji.“

„Ale do tej doby mi pôjdeš domov pomôcť odpratať z bytu dáke veci, ktoré nechceš aby som tam mal.“

„Na nové začiatky,“ buchli plechovkami o seba, „a na pokojný život.“

Patrícia odcestovala za rodičmi svojej sesternice do Piešťan, kam boli poslané aj pozostatky. Cítila sa neskutočne vzdialená od všetkých zo svojej rodiny. Nikto jej nekládol otázky. Báli sa, že ju rozhodia. Nezobrala so sebou žiadnu elektroniku, ani len mobil. Nič. Mala sa zúčastniť pohrebu, ktorý by mohol byť aj jej vlastný, keby sa situácia vyvinula inak, ale na druhú stranu, vôbec si nebola istá, či by potom niekto našiel zvyšky jej sesternice. Otázne by bolo, či by našiel niekto niekedy ju. Bola rada, že Nina Kuzmala posadili za mreže, ale cítila sa vo vnútri prázdna. Čítala jeho komiksy. Páčili sa jej. Čo to o nej vypovedá? Permanentne ju bolela hlava. Jeden večer si sadla v hotelovej izbe nad kus papiera a s perom v ruke.

Nájdem Ťa Spisovateľ, a potom si to spolu vybavíme veľmi stručne. Patrícia.

Hodila lístok za posteľ, netušila prečo to urobila, nemyslela si, že ho tam niekto nájde. Bola si istá, že ho tam nikto nikdy neobjaví. Povzdychla. Uľavilo sa jej, papier jej poslúžil ako nástroj zdôverovania sa. Nemusela to v sebe viacej dusiť a už bol čas ísť na pohreb. Vzala si čierny klobúk ladiaci s jej šatami a vyrazila na cintorín.

Prechádzala pomedzi príbuzných so škatuľou od topánok až k zatvorenej rakve. Povzdychla a hľadela na ňu s úctou. Na stene sa zračila fotografia s usmievajúcou sa dievčinou. Zo škatule vytiahla ružové tenisky.

„Viem, ako si ich zbožňovala. Tak som ti ich doniesla, aby si si ich mohla užívať kdekoľvek teraz si. Prosím, odpusti mi, že som to nezvládla. Nezvládla ťa ochrániť. Dúfam, že si na lepšom mieste a že si mala dostatočne plný život. Aj keď krátky, ale viem, aká si bola. Viem, že si bola neskutočne šikovná, talentovaná a múdra. A tiež viem, že sme si veľmi nesadli, ale toto sa stať nemalo. Sľubujem, že ten, kto za to môže, si to odnesie,“ prešla rukou po rakve, „dobrú noc, Diana Šaparová.“ Odstúpila od truhly a pozrela na ľudí okolo nej.

Chalani nahádzali všetko súvisiace so Spisovateľom do škatúľ a Alexander si prezeral prázdnu stenu.

„Čo tam dám teraz?“ hľadel na holú stenu.

„Ja by som jeden nápad mal,“ prišiel k poličke s knihami a fotoalbumami. Vytiahol niekoľko fotiek z ich detstva a lepiacou páskou ich prilepil na stenu. Alexander pokrútil hlavou.

„Frederik! Teraz budem vyzerat', že ťa milujem.“

„Čakaj,“ vytiahol fotku bieleho psa o ktorom si nebol istý, komu patril. Dokonca našiel fotku, kde boli vyfotený aj s Eliškou a tak neváhal a dal tam aj tú, „myslím si, že teraz to je v poriadku. Toto je tvoj život. My.

Alex udrel Frederika do ramena.

„Mali by sme ísť,“ Alexander pozrel na škatuľu na zemi, „to vezmeme potom, už meškáme na sľúbený obed.“

„Pravda,“ Frederik zavrel dvere bytu.

Traja chalani sedeli pri stole v reštaurácii a čakali kým im obsluha donesie jedlo.

„Tak Michal, čo plánuješ robiť teraz?“ Alexander si prezrel Michalov nos a Frederik detto, „tvoj nos vyzerá byť v poriadku.“

„Môj nos je v poriadku, len hrudník mám zabalený v obvazoch, trochu to bolí, ale povedali, že sa to dobré hojí a že mám pevné kosti.“

„To je dobré, nie?“

„Výborné. No ale aby som odpovedal na otázku, čo plánujem robiť, tak ešte chcem chvíľu ostať. Zažiť aj pokojnú Banskú Štiavnicu, nie len tú plnú adrenalínu a zhonu.“

„Nestačilo ti na poliklinike?“

„Vôbec,“ pozrel na dvere cez ktoré vošiel hnedovlasý mladý muž v čiernom tričku. Hľadel do papiera v ruke. Rozhliadol sa po reštaurácii a jeho pohľad spočinul na Alexandrovi.

„Alex?“ Michal otočil hlavu ku kamarátovi.

„Áno?“

„Kto je to?“

„Hmn?“ Alex zdvihol zrak, „netuším.“

Mladý muž došiel k ich stolu a hľadel na Alexandra.

„Si Alexander Hornanský?“

„Áno,“ Alex si vymenil spýtavé pohľady so spolu sediacimi.

Mladý muž si prisadol a pozeral priamo na Alexandra, ktorý naprázdno preglgol.

„Ty a ja máme spoločný záujem.“

„Prosím?“

„Obaja chceme nájsť môjho brata.“

„Kto je *tvoj* brat?“ hoci to tušil.

„Nevieš?“ mladý muž si prezrel sediacich pri stole, Frederik si schoval tvár do dlane a Michal nechápavo pozeral po Alexandrovi.

„Môj brat je Spisovateľ.“

Frederik zastonal a Michal nadvihol obočie. Alexander sa ani len nepohol. Nedokázal to.

„A volám sa Andrej, a dobre viem, čo máš s nohou a že poznáš môjho staršieho šibnutého brata, ktorý sám seba volá *Spisovateľ*.“

Pokračovanie

8. februára 2018

S05 E02 Vražedný rozhovor

Túlavá (experimentálny literárny seriál)
S05 E01 Štúdia bez šiat

Napísal: Špajdy
Kontroloval: ScytheX64, Juraj Špaček,
©2018 Špajdy

Dielo bolo publikované na eKnizky.sk

Dielo je produktom fikcie. Všetky postavy a udalosti sú fiktívne a podobnosť s reálnymi osobami, či udalosťami je čisto náhodná.

Napíš mi, čo si o tomto diele myslíš na [Facebook](https://www.facebook.com/spajdy)!

Zároveň ma na FB sleduj!

A tiež ma sleduj na ostatných sociálnych siet'ach a médiách ako:

@spajdyi

@spajdy_official

Špajdy [Old Account]

spajdy.blog.eknizky.sk

Ak sa Vám moja tvorba páči, môžete mi tiež pomôcť dobrovoľným príspevkom, aby som naďalej mohol tvoriť obsah, ktorý bude voľne dostupný.

Dobrovoľný príspevok mi môžete poslať na tomto odkaze:

paypal.me/spajdy

Toto dielo je možné voľne šíriť ďalej, ale s podmienkou uvedenia presmerovania na pôvodnú stránku uverejnenia a tiež je vyžadované uvedenie autora.

V diele nie je dovolené vykonávať zmeny.

Za podporu ďakujem:

